

[Handelsministeren.]

tilrådet gennemførelsen af en lovgivning som her foreslået. Hotel- og restaurationsbranchen har derimod givet udtryk for betænkelighed, navnlig ud fra den betragtning, at forslaget vil kunne vanskeliggøre finansiering af nyetableringer og ejerskifte.

De finansielle forbindelser mellem leverandører — det drejer sig her navnlig om enkelte firmaer inden for vinbranchen — og restaurationsvirksomheder, som allerede består, må i overensstemmelse med lovens almindelige formål efterhånden søges afviklet, men som det også fremgår af bemærkningerne til forslaget, er det ministeriets hensigt her at fare med lempe.

For at undgå omgåelser er det nødvendigt, at lovens bestemmelser også omfatter leverandører af svage drikke, idet adskillige leverandører af stærke drikke fremstiller og forhandler såvel svage som stærke drikke.

Hovedbestemmelsen indeholdes i lovforslagets § 1, punkt 1, hvorefter ingen indehaver — det være sig person eller selskab — af adkomst på beværter- eller gæstgivernæring uden tilladelse fra handelsministeren må modtage lån, indskud eller usædvanlig kredit fra nogen, som fremstiller eller forhandler svage drikke. Heller ikke må en adkomsthaver uden tilladelse fra handelsministeren modtage sikkerhedsstillelse fra sine leverandører for sine forpligtelser.

Adkomst på beværter- og gæstgivernæring kan udfærdiges såvel til personer som til selskaber. Forslaget indeholder derfor også det påbud, at adkomst kun kan meddeles aktieselskaber m. v., når disses vedtægter indeholder bestemmelser om, at aktier ikke kan udstedes eller overdrages til nogen, der fremstiller eller forhandler stærke eller svage drikke. Som en kontrolforanstaltning i så henseende skal vedtægterne tillige fastsætte, at alle aktier skal lyde på og noteres på navn, samt at der til aktiernes overdragelse kræves samtykke fra bestyrelsen.

Som allerede nævnt er det mit indtryk, at omsætningen på det område, der her er tale om, foregår på en måde, der stemmer med det tankesæt, der også ligger bag den gældende beværterlov, og jeg tror, at det store flertal ønsker den bestående tilstand så vidt muligt bevaret. Forslaget vil efter min mening ikke alvorligt skade berettigede

økonomiske interesser, og loven vil blive administreret med skyldig hensyntagen til velerhvervede rettigheder.

Med disse bemærkninger tillader jeg mig at anbefale lovforslaget til det høje tings villige behandling.

Socialministeren (Bundvad): Jeg har her ved den ære for det høje ting at fremsætte forslag til lov om opførelse af skoler under statens åndssvageforsorg.

Dette forslag må ses på baggrund af bestemmelserne i lov af 5. juni 1959 om for sorgen for åndssvage og andre særlig svagtbegavede om, at åndssvage børn og unge er undergivet undervisnings- og oplæringspligt. Pligten indtræder fra det tidspunkt, da barnet efter folkeskolelovens regler ville være undervisningspligtigt, og vedvarer normalt indtil det fyldte 21. år.

Der findes ikke i åndssvage-loven nogen nøje angivelse af de måder, på hvilke denne undervisnings- og oplæringspligt kan opfyldes; afgørelsen af dette spørgsmål er henskudt til åndssvageforsorgen ved en bestemmelse i loven om, at undervisnings- og oplæringspligten anses for opfyldt, når for sorgens anvisninger herom følges.

Før 1944 foregik al undervisning af åndssvage børn og unge på interne skoler — de såkaldte skolehjem — idet man mente, at disse børn havde svært ved at klare vejen til og fra en dagskole, at de var til stort besvær hjemme, og at det var nødvendigt, at skolen havde dem under påvirkning også uden for skoletiden. Disse synspunkter har aldrig været delt af forældrene, der naturligt var — og er — særlig bundet til deres handicappede børn, og det var oftest en tung beslutning for forældrene at sende barnet på et skolehjem, specielt når dette lå på en af de store institutioner. Et meget stort antal forældre valgte derfor at beholde barnet hjemme, hvorved det blev unddraget den hjælp, som forsorgens skoler kunne give. Dette har ofte bevirket, at et barn, der måske ved skolens hjælp ville være blevet i stand til som voksen at klare sig ude i det almindelige liv, senere ved forældrenes død måtte optages og forblive resten af livet på en institution, hvor den åndssvage tilmed på grund af sin forholdsvis høje alder kun vanskeligt kunne tilpasse sig forholdene.